

(Halden, Jens Larsen)

En sørgelig

Wise

om

Morderen og Moveren

Jens Larsen Haldens

Genrettelse og Jordefærd

den 4de Juni 1850.

Melodie:

Jesus er vort Haab, vor Trost. (Salme N° 136.)

Trondhjem, 1850.

Trykt og forlagt hos Thorkild Borg.

V box 1:7

1.
Søit paa Himlen Solen stod,
da den lyste paa den Arme,
som sit Fængsel kun forlod
for i Dødens kolde Arme
at forsone, hvad paa Jord
han forbrød ved Rov og Mord.

2.
Dagen var saa lys og skøn,
Fuglen sang og Binden susste;
gjennem Skoven, mørkegrøn,
Bækken glad og vilter brusste.
Alt var Glæde; kun hans Bryst
falte ikke Livets Lyst.

3.
Dybt det i hans Indre klang:
„Du din Lykke har forloret;
Du har glemt den Eed, engang
Du paa Kirkens Gulv har svoret;
Du maa sone, hvad Du brød,
bytte Livet om med Død.“

4.
Men han havde vundet dog
Troen paa sin Gud og Fader,
og ved Præstens Side drog
han igjennem Folkets Rader,
bedende med Tro og Haab:
„Gud bønhøre Angrens Raab!“

5.
Snart han paa Skafottet stod;
Dommen læstes, Præsten talte.

Snart han styrkede hans Mod,
snart han Syndens Sorthed malte.
Sagte hviffed' Fangen ud:
„Bær mig naadig, o, min Gud!“

6.
Himlen var saa reen og blaa
Dagen over Jorden hvilte.
Sidste Gang hans Die saae
at den mild og kjærlig smilte.
Maaffte Bindens sagte Røst
hviffed' i hans Dre Trøst.

7.
Thi med fast og sikkert Blik
freidigen han gik til Døden.
Dg til Uffed end han fik
Haandtryk af sin Trøst i Nøden:
Præsterne, der havde skabt
Lysen, der hvor Lys var tabt.

8.
Kølig, som naar liden Dreng,
naar hans Moders Stemme byder:
„Klæd dig af og gaae i Seng“,
taus det hørte Bud adlyder,
knæled' han ved Blokken ned
for at slumre ind til Fred.

9.
Ik, han havde savnet den
sikkerligen tungt og længe.
Døden var ham nu en Ven,
som han fulte til at trænge.

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60

0
mm
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
200
10
20
30
40
50
60

Dg den kom,—et Glimt man saae,—
skilt fra Hoved Kroppen laae.

10.

Endt var Alt og Retfærds Dom
var fuldbyrdet, sonet Brøden.
Sjelen bortfløi, — Ingen om
Flugten taler, taus er Døden! —
Men vi haabe vil og tro
at den gjenfandt Fred og Ro.

11.

Krop og Hoved slux blev lagt
i den simple, sorte Kiste.
Fulgt af Mængden blev den bragt
til sit mørke Hjem, det sidste
stille lune Hvilested,
hvor for Alle findes Fred.

12.

Nu han hviler rolig nær
ved sit Offer; brudt er Staven
over ham, men ei der er
Had og ikke Hævn i Graven.
Døden sletter Synden ud
og der Raade er hos Gud.

13.

Beder for den Armes Sjel;
den vel til en Bøn kan trænge;
thi den var jo Syndens Træl,
lænket fast og lænket længe.
Fader, som i Himlen er.
Raadig og barmhjertig vær!